

Meerkoet, de 'Jezus' onder de vogels

Er is bijna geen sloot in Westzaan zonder meerkoeten (*Fulica atra*). Bij ons is voldoende zoet water met veel oevervegetatie te vinden. In Nederland is het aantal meerkoeten gestegen, met uitzondering van de duinstreken. Ze zijn zo gewoon geworden, dat we er niet meer bij stilstaan. Uit onderzoek blijkt dat een deel van de meerkoeten in ons gebied geen vaste verblijfplaats heeft. Ze moeten duizenden kilometers vliegen om hier te overwinteren. Door het ringen van de vogels weten we dat het niet uitzonderlijk is dat ze 's zomers rond Moskou broeden. Dat verwacht je niet als je de ronde, bolle lichaamsbouw ziet.

Van oorsprong zijn meerkoeten echte moerasvogels, met typisch gevormde grote poten, zonder zwemvliezen, die bijzonder geschikt zijn voor het lopen

op drijvende vegetatie (kraggen) en wortels van lisdodde. De meerkoet is overal te vinden waar zoet water is: meren, moerassen, oevers, plassen,

De meerkoet.

rietland en ruigten. Gebieden met een flinke oeverbegroeiing, zoals in de Zaanstreek, zijn populair, hoewel de soort zich ook goed kan redden in vaarten met een beschoeiing en nauwelijks waterplanten. Dan bouwen ze bijvoorbeeld vloten van plastic afval. Het dier is trouw aan zijn broedgebied. Het komt elk jaar terug naar dezelfde sloot of hetzelfde meer. Hij doet er natuurlijk zijn voordeel mee om zowel in de winter als in de zomer bekend terrein op te zoeken. Dan leert hij de beste plekjes vinden: waar het goed voedsel zoeken is, waar de minste gevaren dreigen.

Gekscherend wordt de meerkoet wel de 'Jezus' onder de vogels genoemd. Het lijkt net of hij over het water kan lopen. De vogel is echter een relatief zware, wat lompe vogel die niet zomaar kan opstijgen. Hij maakt een onmiskenbaar hoog geluid, vaak in de buurt van druk opspattend water.

Op het grasveld bij de Het Prinsenhofstraat zie ik de rode ogen en helderwitte snavels van een groot aantal hongerige hoenders. Op onhandig groot lijkende poten schieten hun grijszwarte bolle lichamen links en rechts door elkaar. Het is winter. In de vijver drijven de vogels knus op een hoopje, veilig bij elkaar. Als het stevig gaat vriezen zullen ze nog dichter bij elkaar kruipen, om het wak gezamenlijk open te houden. In de zomerperiode zie de vogels helemaal niet zo dicht op elkaar. Dan wordt het eigen territorium zwaar bevochten, tot bloedens toe.

Veel Westzaners komen dagelijks langs de vijver en willen nog wel eens iets te eten bij zich hebben. Voer ze niet, de koeten hebben genoeg natuurlijk groen en gezond voedsel, dat ze gemakkelijk langs de rietkraggen kunnen opscharrelen.

De poten van de meerkoet.